IZTOK ALIDIČ

SEMENSKA GASA 27

Besedilo Semenska gasa 27 je prejelo na razpisu za dramski prvenec, ki sta ga leta 1986 razpisali Književna mladina Slovenije in Drama SNG Maribor drugo nagrado (prva ni bila podeljena)

VLOGE PO VRSTNEM REDU

JOŽICA ŽIŽMOND: Hči

BONI ŽIŽMOND: Njena mati

GURU ZAPA: Instalater

ROBI ZAPA: Njegov bolni sin

MATEVŽ ŠTRUČKA: Zahojeni zafrustriranec

SLOBODAN GRUBIŠIĆ: Polkovni oficir

URKA ZJAH: Čistilka z ruskega

KVEDER: Kriminalistični svetnik

Semenska gasa v umu mojem,
hiša grozna v njem stoji,
golobček plavi, tiho pojem,
prinesi smrt, naj hitro stri.

Samo tebi

Kraj dogajanja: hiša na Semenski gasi 27

čas dogajanja: sedanjost

1. SLIKA

(Boni in Jožica Žižmond)

Stanovanje Boni Žižmond, kjer živi s svojo hčerko Jožico v hiši na Semenski gasi 27. Stanovanje je v drugem nadstropju, hiša pa ima seveda še več stanovalcev, ki jih bomo spoznali kasneje. Mati Boni je v invalidskem vozičku.

BONI: Kaj zaboga pa visiš stalno pri oknu? Celo življenje si že prilepljena na tisto okno. Vedno isto okno ...

JOŽICA: Samo s tega okna lahko gledam na ulico, mama. Tu spodaj hodijo ljudje. Vidim jih, kako se sprehajajo z dežniki v rokah, se nasmihajo drug drugemu in privzdigujejo klobuke, ko se pozdravljajo ...

BONI: Aha, samo tisti s klobuki te zanimajo? Samo tisti, ki nosijo klobuke? Moški, a? To so svinje, Jožica! Najokrutnejši izrodki! Izkoristijo te, potem pa izginejo. Nikoli več jih ni nazaj Kar vidim te, kako se pohotno naslajaš nad njihovimi postavami. Tvoje prsi so napete od poželenja in želje, da bi bila spet med njimi. Ampak, ljubica, nihče izmed njih ne pogleda sem gor! Nihče ne ve, da tule nekoga razganja od poželenja. Zapomni si to! Izgini z okna, psica, si slišala?

JOŽICA: Mama, zakaj si vedno takšna z menoj? Dobro veš, da živim v tej luknji samo zate. Tvoje obtožbe poslušam že od takrat ... Od tistega groznega dogodka naprej ... Od tistikrat nisem več pogledala moškega, kaj šele, da bi se spečala z njimi, kot praviš ti. Verjamem, da so moški svinje.*(Tiho)*... In moja brezsramna pohota ...Verjamem ...

BONI: Kaj ti verjameš? Samo pretvarjaš se, da bi me preslepila. In ko bi jaz odšla na klozet, bi ti potihoma smuknila iz te zanikrne sobe. Kam pa bi odfrlela? Ja, na podstrešje, tako je ... ! Kot takrat! Spečala bi se z moškim in nikoli več te ne bi bilo dol. Shirati bi me pustila tu spodaj! Takoj, ko ti obrnem hrbet, bi mi to storila. Pozabila bi name, čim bi okusila vročo sapo moškega, ki ti diha v obraz in čenča prazne besede o lepem življenju. Pa onegavljenje po posteljah in zofah, fej! Enkrat ti je kikelca že zlezla gor, Jožica! Enkrat že! Hlačke pa dol! Saj ni važno, kakšen je, ane? Samo da je moški! Pa tudi, če prebiva v tej prekleti hiši v Semenski gasi, a? Te moške barabe dobro vejo, kje te srbi! Ne pozabi tega! Cela vrsta jih je. Vsak ti tvezi nekaj drugega. Cilj pa je zmeraj isti!

JOŽICA: Kakšen cilj, mama?

BONI: Ah, utihni, da se ne bom zjokala ob tvojem sprenevedanju. Ampak ti mi lažeš, hčerka. Kaj pa zadnjič?

JOŽICA: Zadnjič?

BONI: Ja, zadnjič, ko je prišel tisti pijan instalater popravljat najin sekret. Dobro veš, kdo ... Že dolgo ga poznaš ...Oooo, lepše predstave še nisem videla. Zanalašč sem te pustila, da bi videla, kaj je še ostalo od moje vzgoje. Kdo mu je namignil, naj pride? Ti, ali jaz? Ko je pred štirimi leti crknil plovec, si ga znala sama popraviti. Zdaj, kar naenkrat, pa je potreben mojster iz spodnjega nadstropja. Pa kako te je gledal ... Kot takrat ... Vedela si, kdaj bo prišel. Vedela si, prasica, da pride ravno tisti dan. Zato si se zanj tudi fino oblekla, a ne? Čez spalno srajco si oblekla mojo lepo žametno nočno haljo, tisto haljo, ki sem jo dobila v dar ob poroki! Tisto, z globokim dekoltejem! Joški so ti kar sami silili ven! Ne reci, da ni res! Potem pa si se sklanjala dol, seveda s pretvezo, da gledaš v luknjo, v cev, ha! In potem si migala s svojimi boki, tako, kot znaš samo ti. Ves sekret te je bil poln! Oni te je gledal. Videla si njegovo izbolkino v hlačah. Misliš, da te nisem videla, a? Tisti prekleti plovec bi lahko popravila v nekaj minutah! Ampak ti si se vedno na novo izmišljala razna popravila. Ni čudno, da je potem začel še tebe med nogami popravljati! Ti je pasalo, kurba?

JOŽICA: Mama!

BONI: Ja, kurba! Ne reci, da ni res! Ko si zavohala, da iz sobe škilim proti odprtim vratom, sta jih enostavno zaprla! Da bi imela mir pred staro, ne?

JOŽICA: Mama, vrata sem zaprla zato, da ne bi ven smrdelo. Ustrašila sem se, da bi ti utegnilo postati slabo. V stranišču se ne da odpreti okna. Sicer pa imam rada naše stranišče. Tu je edini kraj, kjer sem lahko čisto sama. Sedem na školjko in premišljujem. Ure in ure bi lahko tako premišljevala ...

BONI: Premišljevala? Premišljevala! O čem pa? Premišljuješ lahko ponoči, v postelji, ko ležiš poleg mene! Sicer pa, o čem pa bi lahko sploh premišljevala? Pred menoj naj ne bi imela skrivnosti. Kolikokrat naj ti to še rečem? Ampak vrniva se k tvojemu instalaterju. Ko si zaprla vrata, je postalo naenkrat vse tiho. Takoj sem posumila, kaj počenjata!

JOŽICA: Ja, potem pa si se s svojim kolesljem zapeljala čisto do vrat in nanje prislonila uho. Ker pa nisi ničesar slišala, si začela noro razbijati po njih, tako da bi gospoda skoraj kap. Tisočkrat sem se mu opravičila, on pa je samo zmajeval z glavo. Niti denarja ni hotel vzeti. Rekel mi je samo:uboga punčka, ali tvoja mati še

vedno ni čisto pri pravi? Ja, tako je rekel, potem, ko si ti začela v kuhinji razbijati s pokrovkami in vpiti: Kurba! Kurba!

BONI: Vedeti hočem, kaj se je dogajalo tistikrat na našem sekretu! Oh, saj nisem neumna, da ne bi vedela! Ko si zaprla vrata, je ta prekleti možakar zavlekel svoje, kot kranjska klobasa debele prste v tvoje mednožje in te šlatal! Saj nisi imela hlačk na sebi, kajneda, Jožica? Naslonila si se na steno, vsa rdeča v obraz, z zaprtimi očmi! Naslonjena na zid si na vse pretege lovila sapo! In ustrašila si se, da ne bi zaslišala tvojega pohotnega dihanja! Moški je pokleknil ob tvojih nogah in privzdignil mojo nočno haljo, tisto, ki sem jo dobila v dar, kot sem ti že rekla, pri poroki. Navzgor, čez tvoje pohotne boke jo je privzdignil in ti si se oprijela roba nočne halje in ga držala kvišku! Možakar pa je potisnil nos v tvoje vroče jedro in čutila si njegov nos! Pa pijano sapo, ki je silila navzgor ob tvojem telesu. A ti nisi storila nič! Oja, prijela si ga za glavo in jo tiščala k sebi. Streznila si se šele takrat, ko sem začela razbijati po vratih, da bi te rešila!

JOŽICA: Ampak, mama, od takrat, ko sem zaprla vrata, pa do tam, ko si ti začela razbijati, je minilo komaj nekaj sekund. Moški ne bi mogel v tem času niti vstati, kaj šele počenjati tisto, o čemer ti zdaj fantaziraš.

BONI *(Jok):* Vem, kaj nameravaš z menoj. Enkrat si se me že poskusila znebiti, me spraviti s sveta ... Ja, ta bo! Nameravaš me zastrupiti s hrano, z zeljem, ki ga tako rada uživam. Potem pa bi se brezskrbno in brezsramno vlačila z moškimi po orumenelih rjuhah!

JOŽICA: Rada imam stranišča ...

2. SLIKA

Instalater Guru Zapa in njegov bolni sin Robi. Stanovanje je nadstropje više od stanovanja Žižmond, kjer smo videli Boni in Jožico. Gurujeva rekonstrukcija dogodka.

GURU: Jaz sem Guru Zapa, tukajšnji vodovodni instalater. Zelo sem upehan. Pravkar prihajam iz stanovanja, nadstropje niže. Tam sem dvema znanima ženskama popravljal sekret. Pred osmimi leti mi je umrla žena. Grozljivo je umrla. Iz prejšnjega zakona mi je prinesla sina, ki je debil.

Zanj skrbim sam. Z ženo, ubogo revico si nisem upal imeti otrok, da se ne bi ponovilo isto.Posojilo za njeno krsto in nagrobnik, sem plačal na obroke. Poglejte, zdaj bom poklical sina. Oprostite, odločil sem se, da ga vzamem za svojega. Kaj pa mi drugega preostane. Saj ni tako hudoben. samo previdno moraš ravnati z njim. Zelo rad postane nervozen. Umiri se s tem, da se igra z

izzvijači, škarjami in vrvicami. Znam z njim. Prepričan sem, da ni nevaren. Lejte! Robi! Robi! Ta, ta ,ta! Priden!

(V prostor pride človek s praznim pogledom. Hodi sklonjeno, kot opica)

GURU: Priden je, tale moj Robi. Morda ga bom v kratkem uporabil. Počistil bom s svojimi sovražniki. Danes mi je spet eden prekrižal pot. No, ta je za razliko ženskega spola. Stara, mati tiste gospodične, ki jo poznam iz svoje zanikrne zgodovine že devetnajst let. Danes sem jima popravljal stranišče. Robi, ne grizi me po nogah! Res, prav krotek je, Kot domača žival. ta mi je zvest. Nikoli me ne bo ugriznil, ali zapustil. Kaj zijate vame? Večjega prijatelja živali od mene boste iskali z lučjo ob belem dnevu! Če mislite, da sem okruten z njim, se zelo motite.

(Debil mu liže roko)

Kaj je, Robi? Ti diši moja roka? Čisto po neznanem ti diši, kaj? S tole roko sem maloprej šaril med nogami gospodične Jožice. Bilo je res zabavno. Klečim takole *(inscenira doživljaj)*, na tleh ob straniščni školjki in brodim po njej. Zamašena je. Gospodična Jožica stoji ob meni. Oblečena je v žametno nočno haljo. Obupno se sklanja. Izza dekolteja, ki je prav nevarno globok, ji silijo joški.

Vem, nalašč se postavlja pred menoj, saj me vendar ni mogla pozabiti, prepričan sem! Preteguje se pred menoj in me draži. Jaz pa kar naprej brodim po skretni školjki. Nerodno mije. Ne vem, kaj naj storim. Seveda me ni sram njene golote. Svojo rajnko ženo sem velikokrat videl takole razgaljeno, ampak od tega je že osem let! Razumeti morate, da mi je nerodno.
Gospodična Jožica, ki mi je bila takrat ljubka in vdana kot štirinajstletnica, seveda takrat, se zdaj sklanja, razkoračena. Visoko gori je videti njena stegna.

(Robi zalaja)

Nehaj, Robi. Pusti, da razložim! Poslušaj, kako je bilo dalje...! Vrata stranišča so odprta. Pogledam skoznje, če je vse čisto, kajti gospodično Jožico nameravam zgrabiti za stegno, pa višje in višje (inscenira z gibi) , dokler se ne dokopljem do njene tople, vlažne vrtnice. Pogledam skozi vrata, če je varno. Kar ti zagledam staro, kako obupno bulji v prostor, kjer se nahajam sam z na pol razgaljeno gospodično Jožico. Stara pa začne naenkrat na vso moč poganjati svoj koleselj proti meni, se pravi, odprtim vratom. Vtaknem glavo v straniščno školjko. Strah me je. Stara je morala uganiti moje misli! Druge ni! No, ko se stara takole pelje proti vratom klozeta, jih gospodična Jožica, iz meni znanih razlogov, mahoma zaloputne. Obrne ključ, naslonjena na vrata, gleda v

mene. Začnem se tresti od strahu, morda pohote, ne vem! Saj veste, zgodovina je morala dati svoje. Vstanem in zakopljem tele prste med njene noge! Ona visoko privzdigne svoje krilo, se pravi, spalno srajco. Pod njo nima ničesar! Zarijem prste v baržunasto runo. Po vlažnosti sklepam, da je pripravljena. Zapre oči in se tako razkoračena motovili po vsej širini vrat. Vem, pričakuje me! A groza! Izda me moja profesionalna deviacija! Prezgodnji izliv! Kar naenkrat mi pride! Gospodična Jožica seveda tega ne ve. Pokleknem ob njej, ona pa me prime za glavo. Moj nos zasadi v tisto vlažnost, da ne morem dihati! No, z nosom vsekakor ne. Samo z usti lahko. Saj je vseeno! Zmoti me stara, ki začne kot nora razbijati po vratih, naj gospodična Jožica, ki je trenutno z menoj, zaboga že odpre vrata... Vstanem z mokrim nosom, nemočno zroč predse. Gospodična Jožica si popravi haljo, si skrije dojke in počasi, kot v sanjah, odpre vrata. Stara, besna kot le kaj, vpije: Kurba! Kurba! Kako kurba, si mislim jaz, saj ni mogla ničesar videti skozi zaprta vrata! Kako le? Skočim v dnevno sobo, gospodična Jožica pa vihraje za menoj. Za nama pa se besno pelje stara na invalidskem vozičku! Gospodična Jožica me šele v kuhinji vpraša, koliko je dolžna za popravilo stranišča, jaz pa kar odkimavam v grozi. Hudirja, niti besede ne morem iztisniti iz ust! Samo odkimavam v grozi. Stara pa v kuhinji ropota s pokrovkami in še vedno vpije: Kurba! Kurba! Skočim ven in po stopnicah smuk, dol v tole najino stanovanjce. In prejle, ko si me zagledal

vsega upehanega, to sem bil jaz, Guru Zapa, tvoj tati, ki je pravkar upehan pritekel iz zgornjega stanovanja. In zdaj sem tu. Ti pa si moj Robi. Ali si razumel, kaj sem ti pravkar opisal. Če bi šel ti tja gor, bi se ti verjetno podobno zgodilo. Pa tudi stranišča popravljaš slabše kot jaz.

(Robi zalaja)

Kaj se jeziš, bodi zdaj priden! Si bova že kaj izmislila. Pojdiva, Robi, pojdiva spat. Jutri Joe še en dan. Čudno, kako neznansko rad imam naenkrat stranišča ...

3. **SLIKA**

(Boni in Jožica Žižmond)

Čez prostor vihraje gospodična Jožica, za njo pa mati v invalidskem vozičku.

MATI: Jožica! Počakaj, Jožica! Jožica!

4. **SLIKA**

Matevž Štručka se predstavi

GLAS: Sliši se poteg vode v stranišču. V prostor pride mlad gospod, ki sliši na ime Matevž Štručka. Stoji na sredi prostora, nemo in tiho. Nato od spodaj kriki matere:

GLAS BONI ŽIŽMOND V OFFU: Jožica! Počakaj Jožica!

GLAS: Štručka, ki ima v roki puško, potolče z njo po tleh. Od spodaj se prav tako zasliši zamolkel odgovor. Štručka zavije z očmi in spregovori.

ŠTRUČKA: Nekoč, pred dolgimi leti, sem služil vojaški rok, nekje v Bosni. Sem fakultetno izobražen, zato sem bil tam nekakšen pisar, a vedno lačen, veste ...Spomladi sem pomagal čistiti velikanske sode, v katerih je bilo kislo zelje.

GLAS: Celo zimo smo ga jedli ...

ŠTRUČKA: Delo sem opravljal tisti dan zadovoljivo, dokler niso tovariši našli na dnu velike kadi za zelje crknjenega mačka ... Tega mačka so morali vreči noter neki nesramneži še v jeseni, ja, tisti, ki niso šteli veliko dni do doma. Celo zimo je moral maček gniti in se razkrajati na dnu kadi. Mi, ki smo bili lačni, pa smo morali celo

zimo jesti tisto zelje, zajemaje ga seveda z vrha. Četudi z vrha, pravim, to še ne spremeni groze, ki me je takrat obdajala, ko sem tisto jedel, ne da bi vedel, kaj leži na dnu. Takrat so vsi mislili, da sem ga noter vrgel prav jaz. res, obtožili so me, vendar niso imeli dokazov! A vedeli so, da sem bil prav jaz tisti, ki je takrat nadzoroval polnjenje kadi z zeljem. A sem tudi sam jedel tisto zelje, kako bi bil potem lahko prav jaz tisti? Mogoče sem bil? Ne vem! Maček pa je ležal na dnu soda, ves sluzast in gnil. Nihče ni maral ponj, jaz pa sem šel! Le zakaj pa ne bi šel? Morda pa sem si to želel storiti ... Napravil sem uslugo svojim tovarišem, ko sem opravil ta nečedni posel, a so me od takrat naprej vsi v vojašnici vlekli po zobeh in mi celo hoteli dokazati, da sem vrgel to prekleto žival iz nekih čudnih nagibov. Prav vesel sem bil, ko so me izpustili domov. Neozdravljivo bolan, so rekli ... Vojak Matevž Štručka gre domov, so rekli ... Ta gre domov, ki nam je z muckom zeljček zastrupil, so rekli ... Takole je bilo z oficirjem Grubišićem ...

5. SLIKA

(Štručka in polkovnik Grubišić)

GRUBIŠIĆ *(Težko, neartikulirano):* Ooooooooj! Vvvvuuujak jak jak Štruuuučččka!

ŠTRUČKA: Tu, sem, tovariš polkovnik Grubišić!

GRUBIŠIČ: Što bijaššše mucak u bure?

ŠTRUČKA: Ja, hm, hm, nijesam ja bacat mucak u buretina! Bum, bum, bum! ...Storili to drugi .... Baje! Mucak crk, crk u bure! Men, joj, joj, hudo, hja ...

GRUBIŠIČ: Grd, grd, Slovenc! Fuj, fuj! Bagra! Bezobrazluk! Javašluk! Kukavičluk! Brrrr ... Hja, ...hk, hk... hja ...

ŠTRUČKA *(Stopi na stran, kjer je vrv z zanko)*: Mjav, mjav, mjav! Mrmrmjav! *(Štručka stopi na stol, si nastavi zanko okoli vratu. Grubišić je obrnjen stran)*

GRUBIŠIĆ *(publiki)*: Mi smo potem toga blesavog Slovenca poslali na opazovanje na psihiatričko odjelenje Vojne Akademije u Sarajevu, kaj je malo manjkalo, da se on ne bi nama obesio. Gnilog mucaka vojska je jela celu zimu, pa vem, da ga je samo on nutar stavio. Al svedoka nema, ja? Svedoka nema ... Doznao sam potem, da su ga kuči poslali. Nesposoban. Ja sam u Sloveniji nekaj let za tem službovao, pa sam doznao za njega. Ne vem u kom mjestu živi, al vem, da stanuje na nekakvoj Sjemenskoj gasi i da je baje en odstavljen profesor. Da žene nema. Tak ludak nije za naše

socijalističko društvo! Može se dogoditi, da bu enega čovjeka u kacu bacio, kurc, kurc! Sa mucak se začnije, sa čovjekom konča, res! Ja zdaj grem. Me čeka vojska u kasarnu! Res, res! Kurc! *(Oficir prdne in odide)*

6. SLIKA

Urka Zjah z metlo v svojem stanovanju, nadstropje Guruja Zape, stanovanje 3

(Pometa po prostoru in poje Šlager "O Donna Clara" in hrani golobe)

GLAS BONI ŽIŽMOND OD DALEČ: Jožica!Jožica! Počakaj, o Jezus!

URKA: Moje delovno mesto je čistilka v tej prekleti hiši. Zato tudi rada pometam. Konec me ne bo od dela. Lahko me kličete kar Urka. Urka Zjah. Moja prava domovina je Rusija. Med vojno sem bila partizanka. Zadnje leto vojne sem partizanila v Rašiški četi. Komisar, ki sem ga imela zelo rada, mi je obljubil mesto v pisarni. Ko pa je nastopil konec vojne, je name pozabil. Svobodo sem dočakala v Ljubljani. Takrat smo popili mnogo žganja. Res, ni se vedelo, kdo pije in kdo plača. Zabavno, res. Nikoli več ne bo tako, kot je bilo takrat ... Prvo leto po osvoboditvi. Mladi fantje so me

kar obletavali. Eden, še dobro se spomnim, me je zvrnil kar v prostorih takratnega Radia svobodna Ljubljana. Maligani so pripomogli, da sem se od sreče kar podelala na tisto mizo, kjer sva se uro prej imela rada. Morda pa prav zaradi tega nisem dobila službe v pisarni. Uniformirance pa sem vseskozi zelo obrajtala. Že najmanjši oficirček me je zrajcal, groza! Dolga leta potem, sem opravljala posle straniščne delavke v Ljubljani. Pod Tromostovjem in Pod lipco. Nikoli se nisem zaradi tega neprijetno počutila. Zdaj sem še vedno samska, živim pa tukaj, v hiši na Semenski gasi 27. Hecni ljudje živijo tukaj. En profesor, še mlad, ki pa se mi zdi malo nor. Tako čudno gleda. Ne vem, če sploh še opravlja službo profesorja. Po mojem so ga morali že zdavnaj invalidsko upokojiti. Je malo živčen. V svoji stari omari še danes hranim nemški šmajser, ki sem ga med vojno zaplenila Nemcu! No, ko sem rekla, da živijo v tej hiši čudni ljudje, še nisem končala. Profesor je eden, no, ta Štručka. Potem sta tukaj še dve ženski. Prva je stara, druga pa še sorazmerno mlada. Boni in Jožica Žižmond. Mlajša je zelo pohotna, starejša, ane mati, pa se vozi naokoli v invalidskem vozičku. Močna pa kot konj. Po hiši se vozi kot strela. Nikoli pa se ne zapelje dalj od stopnišča. V kleti imamo velik sod zelja. Vsi ga jemo. Priskrbel nam ga je profesor Štručka. Zajemamo ga z vrha. Tako nam je naročeno, ker je zelje kolektivno. Ha! Včasih slišim straro, kako se dere: Jožica, počakaj me, o Jezus! Jožica! Jožica je ime njeni hčerki. Ona je Boni. Aja,

saj to sem vam že rekla. Dvomim, če je Jožica, ali kakor jo že kličejo, živela tako življenje, kot sem ga jaz! Nikoli je še nisem videla s kakim moškim. Že štirideset jih ima. Njena mati pa je imela davno nazaj eno afero. Hodila je kavsat k nekemu drekaču, ki se je svoje dni po vojni skrival na podstrešju te hiše. Za mlajšo ne vem. Takrat je imela šele štirinajst. Potem je tu nekakšen hišnik. Guru Zapa. Popravlja stranišča po hiši. V zameno za delo, ki ga opravlja, lahko živi v stanovanju. Ni slab. Ima pa nekakšnega sina iz prvega zakona, ali pa je otrok njegove prve žene. Ta je umrla na grozovit način. Nekdo ji je porinil izvijač v vrat. V spolovilu pa so našli velikanske škarje. Od vsake rane bi morala trikrat umreti, ne pa enkrat. Tukajšni odgovorni, ki so raziskovali ta gnusni delikt, niso dognali ničesar, kar bi jih napeljalo na pravo sled. No, od tega je že osem let. Ampak rada bi vam povedala nekaj o tem otroku. Je bebast. Debil. Močan pa, kot le kaj. Pri takih ne moreš nikoli določiti let. Ja, kaže jih takole, nekako dvajset. Lahko pa se motim.Res, čudna hiša je to. Poglejte golobčke, kako pridno pobirajo papo, ki jim jo trosim. A vidite? Z moškimi že dolgo nisem imela nič. Saj me nihče ne pogleda. Če bi bila kakšna priložnost, bi se že malce pufukcala. Štručka me vleče. Tudi tale Guru Zapa se mi ne zdi napačen, ampak kaj, ko se tako bojim tistega debila. Povsod mu sledi, kot da bi hotel obračunati z vsako žensko, ki bi vrgla nanj oko. Morda pa je tako ljubosumen? No, jaz ne vem ničesar. Slišite? Spet vpije! Poslušajte!

GLAS BONI ŽIŽMOND: Jožica! Jožica! Počakaj, zaboga!

URKA: Pa ne recite, da so v tej hiši vsi normalni!

(Urka zajaše svojo metlo in se z groznim krikom kot čarovnica odpelje iz prostora.)

7. SLIKA

Jožica in Štručka

JOŽICA: Ggggospod Štručka! Sem! Sem! Ne smem se dolgo zadrževati tukaj! Vroče! Vroče! In bojim se! Nekaj bi vas rada prosila. Tisti gospod Zapa, ki stanuje pod mano?

ŠTRUČKA: Ja?

JOŽICA: Saj ga poznate, gospod?

ŠTRUČKA: Kaj pa dela gospodična na sredi hodnika tako na pol naga? Tako nebogljena? Sama ne ve v kaj se podaja! Nevarnost! Nevarnost preti od vsepovsod! Objemite Štručko, gospodična! Manj se bo bal, Štručka …

JOŽICA: Ne, gospod, ne! Tisti instalater …

ŠTRUČKA: Ja?

JOŽICA: Zanj imam eno sporočilo. Tukajle, v nedrjih, v brazdi med obema dojkama! Potipljite!

ŠTRUČKA: Neee!

JOŽICA: Prosila bi vas, da ga odnesete gospodu Zapi. Kot v sanjah begam naokoli, vsa vročična. Vsa razgaljena pred ogledalom od pohote. Pa skrijem v nedrje majhno sporočilo zanj. Vzemite ga ven, gospod!

ŠTRUČKA *(Se trese kot šiba na vodi. Odpenja gumbe):* Tu listek! … Tu listek! …Štručka bo storil vse, kar boste hoteli. Samo objemite ga.

JOŽICA: Vzemite ga ven, gospod!

ŠTRUČKA: Listek je Štručka vzel ven… Iz prsi njenih!

JOŽICA *(Ki se ji trese glas od pohote):* Ne, ne, niste me dobro razumeli. Hotela sem , jooooj… Vzemi ven … daj noter! … Bežati moram! *(Jožica zbeži)*

ŠTRUČKA: Tale listek hitro odnesem gospodu inštalaterju! Oh, ona je hotela še nekaj od mene. Pa jaz bolj slabo razumel. A bom prebral listek, ki sem ga vzel iz vročih joškov gospodične? Ga bom?

Piše: Gospod Zapa!

Neki gospod kriminalistični svetnik Kveder je izvedel vse. Zato ga bo treba zaklati. Ta listek vam zagotavlja to, kar mora Robi storiti. Jožica bo potem srečna. Skrbela bo za Robija, a?

Škarjice nabrusite. Špagico naoljite. Nihče ne bo izvedel, a?

Še vedno Vas željna Jožica.

ŠTRUČKA: Štručka bo to storil, ja…

8. SLIKA

Urka in oficir Grubišić *(Oba pijana do amena)*

URKA: Tovariš oficir! Poglejte me! *(Urka se slači do kombineže)* Uf! Vi samo glejte, Slobodan, partizanski striptiz. Sem vam zelo pokorna! Vam bom pa v znak hvaležnosti kar škornje glancala, kot sem to počela včasih komisarjem. *(Poklekne predenj in mu čisti škornje)*

Glanc! Glanc! Glanc! A tako, tovariš oficir?

GRUBIŠIĆ: Ma kam si me pripeljala baba? Čija bijaše ta hiša? A ti kle živiš? Madona smo se ga naluckali! A ja sam plačevao! Velik dinara sam sfučkao, jebemti! Kje sam te sploh srečao? A? Kaj zdaj hočeš od mene? A fukat? Ne morem ni puzit, kaj šele ono. Ma stara si, Urka, veš? Pa zakaj zaboga mi čistiš čizme? Pust me, jebemti!

URKA: Slobodan, obljubil si, da greva k meni na kavo.

GRUBIŠIĆ: Ma kaj bluziš, Urka. Daj mi en povštar, da legnem, pust kafu! *(Urka prinese oficirju blazino. Oficir leže na hrbet. Urka zraven njega)* Kurc, žao mi je, da sam išao sa tobom. Kaj bom zdaj kle? Kanarčak mi je zaspao, Urka!

URKA: Pa zaspiva, Slobodan. Čez dve uri boš že pri močeh. Potem boš vstal… in boš velik, a? Pol pa kavica, ane?

KRIK: Jooooooožžiiicaaa! Ahhhhhhh!

GRUBIŠIĆ: Kaj pa je blo to? Kaj se deru jebemti? Bogami, da je neko viko, res! Zvali su neku Jožicu, bemti! Kaj pa maju za vpit kle ponoč? Sumljiva stvar, Urka…

URKA: Pusti zdaj to, srček. V tej hiši živijo čudni ljudje. Kako bi rekla: tu je čudna gospa. Po hiši se vozi z invalidskim vozičkom in venomer kliče svojo hči Jožico po imenu.. Ta hči ni več mlada, vendar mora skrbeti za staro. Tako je to. Saj sem si že rekla, da se bom kar preselila s tele Semenske gase…

GRUBIŠIĆ: Kako? Kako si rekla? Sjemenska gasa? … O Bože…. Pa to je necerovatno… A je to moguće?

URKA: Ja, pa kaj? Ta hiša stoji v Semenski gasi. Tako se imenuje ta ulica …

GRUBIŠIĆ: Pa broj?

URKA: Kakšen broj, Slobodan …?

GRUBIŠIĆ: Broj! Številka, jebenti …!

URKA: Aja, sedemindvajset! Zakaj?

GRUBIŠIČ: Huuuu! Zdaj vem sve! A kle živi en čudan fant? Mucke baca u kace, res! Taj čudan Slovenc!

URKA: Kakšne mucke, Slobodan? O moji muci se pogovarjajva! Kurc!

GRUBIŠIĆ: Ja sam ga pol lično slao na Ve-Me-A. Se hteo obesit, madona! Čuo sam posle, da živi u mekoj Semenskoj gasi. A to je to? Bog … Matevž Štručka…

URKA: Poznaš Matevža Štručko? Tega Matevža, ki živi v našem stopnišču? Slobodan …

GRUBIŠIĆ: Ma čuti, Urka! Nemoj da vičeš! Samo šaptaj, jasno? Kad je otišo kuči, mi je zagrozio, da se bu maščevao! Zub za zub, jasno?

URKA: Jasno, ampak …

GRUBIŠIĆ: Kurab ti je jasno! Taj čovek je opasan, veš? Ta bu čoveka u bure bacio. Sa mucakom se sve počne …

URKA: Matevž? A Matevž da bi komu kaj storil? Daj, ne šali se dragec! Ta še muhe ne bi ubil. Morda je res malce utrgan, ampak ta še muhe ne bi ubil. Odkod ga pa poznaš?

GRUBIŠIĆ: Iz armije, baba blesava! Bacio mucak u kupus! Vojska je jedla taj kupus pola godine! A ne kapiraš?

URKA: Ne…

GRUBIŠIČ: Bez veze, što ne razumeš, moram iti, veš! Mudi se mi!

URKA: Nikamor ne greš, zaboga! Nikoli noče nihče z menoj! Tu boš ostal, pa konec! Nimam namena še enkrat v megleno noč iskat moškega! Tu boš ostal z menoj. Skuhala ti bom dišečo kavico. A buš kaficu? Potem se bova še malo ponegavila. Saj si tako hotel, Slobodan. No, nikar ne zanikaj!

GRUBIŠIĆ: Ma, beži Urka. Pust, da grem. Neču ostat ovde…. *(Oficir vstane)*

URKA *(Butne oficirja s pepelnikom po glavi)*: Na, prasec! Vseeno sem koga vredna, zapomni si to, baraba! *(Oficir obleži v nezavesti)* Madonca, ko se bo prebudil sploh ne bo vedel, kaj sem mu storila. *(Mu odpne razporek na hlačah uniforme)* Ja res, njegov kanarček je mehak in mrzel. Bo že bolje. Moram na stranišče, sicer se bom poscala kar tu! *(Odide iz prostora)*

9. SLIKA

Nezavestni oficir na podu in senca

GLAS: V čudni in grozljivi svetlobi, ki jo zdajle vidite, vstopi v prostor senca.. Na dan privleče velikanske škarje in jih zasadi spečemu oficirju v trebuh. Oficir izpusti le lahen vzdih in že je pri bogu. Senca obriše velikanske škarje oficirju ob hlače, ga prime pod pazduhi in odvleče iz prostora. Tišina je moreča. V prostoru ni nikogar več. In ničesar več.

10. SLIKA

Urka

URKA *(Pride v prostor in ko vidi, da na tleh ni več njenega ljubimca, zavpije)*: Ssssslllooooobbbbooooodaaaann! Kje si? Kam si se vdrl?

Joj, kako mi je hudo! Kar odšel je! Nihče na tem svetu me ne mara! Nihče ne mara Urke!

11. SLIKA

(Oficir in Urka, kasneje senca – rekonstrukcija)

GRUBIŠIČ *(Pride nazaj v prostor. Po trebuhu je krvav)* Ku-ku! Zdravo! Ja sam že pokojni, to vam je valjda jasno, ne? Zašto sam bio tolk blesav, da sam se pustio Urki udarit sa pepeljarom po glavi? Nijedan oficir u nezavest ne more vedet, kaj bo z njim, ja? A zakaj je Urka potem išla scat? To samo bog zna. A recimo, da ona nije išla scat. Recimo, da ona legne kraj mene, a ja sam u nezavest.

GLAS: Oficir se uleže na tla, Urka zraven njega. Napravili bomo rekonstrukcijo zločina. Če bi se zgodilo drugače, bi morda tok dogajanj zašel drugam.

URKA: Slobodan, ljubček moj! Pokaži mi kaj je to oficirska sablja! Potegni na dan svojega kasarniškega kanarčka!

GRUBIŠIĆ *(Se prebuja)*: Glava me boli dost močno, Urka, a ne tolk, da ti bom pokazal, kaj su to prava nebesa. Zlez gor na mene.

URKA *(Na oficirju inscenira seks)*: Močno zdaj me ti zajaši,
mojo malo miško spraši,
bog ve, kdaj te bom ujela spet,

da s kito tvojo,

podam se na izlet!

Ahhh! *(Urka, očitno zadovoljna pade z oficirja kot hruška in obleži ob njem)*

GLAS: V zatemnjenem interierju se od zadaj pripelje senca na invalidskem vozičku. Ven potegne velikanske škarje. Zleze z vozička, ta senca in zasadi spečemu oficirju škarje v trebuh. Oficir izdihne takoj. Postavi ga na voziček in odpelje iz prostora.

URKA *(Se zbudi*): Slobodan! Kje si? Joj, kako mi je hudo! Odšel si! Nihče na tem svetu ne mara Urke. *(Odhiti iz prostora)*

GRUBIŠIĆ *(Pride ponovno noter)*: Vidite? Pokojni bi ja bio tako ili tako. Nema smisla da pravimo rekonstrukcije. Se ne isplati, ja? Bok, dečki. Slobodana, vašeg oficira od sada nečete više videti. Jasno? *(Oficir prdne in odide).*

12.SLIKA

(Jožica in Mati)

(Jožica pripelje svojo mater na vozičku. Zasliši se znana melodija in sicer tango "O Donna Clara", kot je to v začetku pela Urka. Ustavita se, se s hčerko primeta za roke in zapojeta)

JOŽICA IN BONI ŽIŽMOND: "O Donna Clara…" *(Ko odpojeta mati sede nazaj na voziček in hči jo odpelje iz prostora)*

13. SLIKA

(Štručka in Guru zapa)

ŠTRUČKA: Bog daj, gospod hišnik.

ZAPA: Bog daj, gospod Štručka.

ŠTRUČKA: Se večkrat takole zamišljeni sprehajate po hodniku? Sem in tja pogledate po temnih kotih te hiše?

ZAPA: Ja večkrat. To moram poudariti, gospod Štručka: po temnih kotih se kajpak skriva vsemogoče …

ŠTRUČKA: Na kaj s tem mislite?

ZAPA: Na crknjene živali … Na mrhovino, če me prav razumete?

ŠTRUČKA: Razumem vas, prav zares … A smrdi?

ZAPA: Seveda smrdi … Moj bog, kako smrdi …

ŠTRUČKA: Bojim se, da bo še bolj smrdelo, če dovolite …

ZAPA: Dovolim vam, gospod Štručka, vsekakor vam dovolim.

ŠTRUČKA: A v tej fazi še ni dobro?

ZAPA: Ja, ne vem. Temu bi se lahko reklo začetna faza.

ŠTRUČKA: Mislite, da bomo na ta način prišli še dalj?

ZAPA: Mislim, mislim, prav zares…

ŠTRUČKA: Če je tako, vam prinašam listek, še vroč listek…

ZAPA: Vroč?

ŠTRUČKA: Vroč. Lastnoročno sem ga potegnil gospodični Jožici izza obeh dojk. Prebral sem ga, gospod. Se strinjam, se strinjam …

GURU: Kakopak, kakopak… Naj vidim. *(Bere in zažvižga)* Uhuhu … Predvideval sem… Predvideval. Kako ste rekli, gospod Štručka… Da veste za vsebino?

ŠTRUČKA: Ja, seveda… Prebral sem, saj sem vam že rekel …

ZAPA: Pa za to ne ve nihče drug, razen vas in seveda gospodične Jožice, naročnika?

ŠTRUČKA: Pa že ne …

ZAPA: In kaj zdaj?

ŠTRUČKA: Takoj.

GURU: Prosim? Kaj ste mislili s tem "takoj"?

ŠTRUČKA: S tem sem mislil, da to storite čimprej.

GURU: Aha …

ŠTRUČKA: In kaj zdaj?

GURU: V redu, gospod Štručka. Imejte se skrajno fino.

ŠTRUČKA: Bom, gospod inštalater, bom! Pa pozdravljeni

GURU: Pozdravljeni …

14. SLIKA

(Boni in Jožica Žižmond, Štručka, Guru ter Robi Zapa in kriminalistični svetnik Kveder)

GLAS: Vsa ta čudna druščina, ki ste jo dozdaj spoznavali samo v koščkih, se bo bojda zdajle prikazala v polni luči. Lejte, že prihajajo.Strah jih je. Vse po vrsti jih je strah, kajti na sledi jim je

Kveder, kriminalistični svetnik, preiskovalec človeških zločinov, nočni lovec in lubadar…

KVEDER: Lubadar? Ja, to sem jaz. Zaradi teh ljudi tu, mi je šel po zlu ves prosti čas. Pa kaj? Zdaj me brigajo oni, ne vi! Pa začnimo! Boni Žižmond!

BONI: Tukaj! Tukaj sem!

KVEDER: In kaj je bilo potem?

BONI: Potem?

KVEDER: Ja, zanima me, kaj je bilo potem?

BONI: Aja, potem se je štiri leta skrival na podstrešju te graščine. Nekdo mu je moral hrano gor nositi, sicer bi crknil. Bal se je, da pride novi oblasti v kremplje. Zato se ni upal prijaviti. Umazanih rok pa ni imel, gospod kriminalistični svetnik, tega pa ne!

KVEDER: V redu. Kako pa so ga odkrili?

BONI: Saj je sploh čudež, da mu je uspelo ostati skrit gori na podstrešju vsa štiri leta. Čisto po naključju pa je neka prestrašena posiljena mladenkaodšla jokat tja za hišo, pa je našla v bel papir zavit človeški iztrebek. Takoj naprej pa še dva … in tako dalje. Okoli hiše jeih je posiljenka našla vse polno. Odkod so le prišli, si je mislila posiljena mladenka in odšla vse povedat na ljudsko oblast. Takoj so ga ustrelili.

KVEDER: Kaj pa mladenka? Posiljena mladenka?

BONI: Za njo vam nič mar!

KVEDER: Odgovorite, ženska! Jaz sem oblast! Kaj?

BONI: Kaj? - Kaj? Kaj? Bila je … Bila je to moja hči Jožica! … Če že morate vedeti. Ona je našla vse tisto. Že od nekdaj je oprezovala za dreki. Tu jih je našla, vam povem …

KVEDER: Jožica Žižmond!

JOŽICA: Tukaj.

KVEDER: Zastavil vam bom nekaj vprašanj. Prav?

JOŽICA: Prav. Čisto prav, gospod svetnik.

KVEDER: Bi nam hoteli osvetliti situacijo okrog drekcev, v bel papir zavitih drekcev, ki so ležali za hišo? So bili plod vaše domišljije?

JOŽICA: Ne, gospod svetnik. Bili so čisto pravi in ne plod moje domišljije. Že prej sem vedela zanje, gospod …

BONI: Jožica!

KVEDER: Vi ste že prej vedeli zanje, kaj?

JOŽICA: Seveda, kako ne bi? Moram vam zaupati,gospod svetnik, da so bili vmes tudi moji. Tudi moji …

BONI: Jožica! Jebela cesta!

JOŽICA: Kriva sem, gospod svetnik. Ubogemu skrivalčku sem štiri leta nosila gor hrano… Na podstrešje… Vsako nedeljo ob pol štririh me je prav po zverinsko nabrisal. Tako fino … A tergo … Tako sva bila zmenjena, gospod svetnik, ne zamerite.

KVEDER: Hja …. Hja … Razumem. Od tega je minilo že mnogo let, zato vam ne zamerim. In … In zakaj ste ga prijavili? Oprostite gospodična Jožica, malce sem radoveden … In napet… Kaj? Kaj?

JOŽICA: Za moje razmerje z njim je izvedela moja mati, gospod.

BONI: Čisto rumene hlačke si imela, Jožica!

JOŽICA: Tudi ona je hotela biti z njim, gospod.

KVEDER: A njemu pa ni bilo do tvoje matere?

BONI: Oja, mu je bilo, je, je…!

KVEDER: Molčite Boni! Sprašujem Jožico, a vam je to jasno? Torej, Jožica, ali se mu je zahotelo tudi vaše matere?

JOŽICA: Ne gospod. V začetku, če sem odkritosrčna, je imel obe, potem pa se je navezal samo name. Mami to ni bilo všeč, saj ni imela nobenega moškega. Pa ga je prijavila …Kasneje ji je bilo žal. Vrgla se je s strehe v globino … In ostala hroma.

BONI: Jožica, za božjo voljo … čisto rumene hlačke si imela!

KVEDER: Pa se je to zgodilo v tej hiši? V hiši na Semenski gasi 27?

JOŽICA: Natančno tako, gospod kriminalistični svetnik.

KVEDER: In kaj se je potem zgodilo s skrivalčkom? Kaj?

JOŽICA: Ustrelili so ga … zaradi domnevnih vojnih zločinov. Vem samo to, da ni bil pri onih, no, pri partizanih ….

KVEDER: Boni Žižmond!

BONI: Tukaj! Tukaj sem!

KVEDER: Je vse to res?

BONI: Res je, gospod…

KVEDER: Pa ste vi resnično hromi, ali se delate?

BONI: Res sem hroma, gospod. Poglejte! (Boni vstane z vozička. V rokah ima majhen steklen zvonček. Pocinglja. Čez čas odide iz dvorane skozi avditorij.

JOŽICA: mamica, počakaj me! Počakaj!

15. SLIKA

(Kveder, Guru Zapa ter Robi)

KVEDER: Guru Zapa!

ZAPA: Tukaj, gospod svetnik.

KVEDER: Nadaljujte prosim!

ZAPA: Saj sem vam že povedal. Lahko ponovim, če je to neobhodno potrebno, kaj?

KVEDER: Neobhodno potrebno? Hudirja, seveda je neobhodno potrebno! Menda ne bom zaradi lastnega užitka vrtal po vašem lubju! Ste pozabili kako me kličejo?

ZAPA: Lubadar, gospod.

KVEDER: No? Torej začnite razkrivati vašo štorijo.

ZAPA: No, niso me ubili, kot je mislila gospodična Jožica in njena mati … Morda bi me, če bi izvedeli za moje razmerje s pubertetnico… V tisti časih … Saj razumete?

KVEDER: Hm… Kaj ste jim ponudili v zameno, da ste jih napeljali na napačno sled?

ZAPA: Enostavno. Povedal sem jim, da sem ljubil staro. Šele, ko sem presedel nekaj časa v preiskovalnem zaporu, sem izvedel za staro… da se je s strehe vrgla v globino… Da je potem ostala hroma…Novice so tedaj potovale zelo počasi… To je

preiskovalce nekako ganilo, pa so me potem za štiri leta odpeljali v neznano. Kam, vam še do danes ne smem povedati…

KVEDER: Ja, ja, razumem… Poznam zadevo in tudi vem, kje ste bili …

ZAPA: Ko sem prišel ven, sem prosil oblast, če lahko dobim drugo ime, pa so mi razložilo, da ne bo problemov. Da lahko s tem prikrijem svojo pravo identiteto. Tako sem zdaj Guru Zapa … Guru Zapa, izgubljen v množici … Oženil sem se kasneje. Žena, ki so jo zame dodelili, je bila zame dobra. Nisem izbirčen, gospod. Hvaležen sem oblasti, da je tako humano poskrbela zame, čeprav je bila žena starejša od mene za celih dvajset let. No … Rodila mi je tegale …tegale Robija. Debil je, gospod.Oprostite …

KVEDER: Kaj naj oprostim? Nimam kaj oproščati. Fant je tak, kot je, ane? Nimam kaj oproščati… Ne zameriti …

ZAPA: Ta žena mi je kmalu potem umrla, gospod. Ostal mi je Robi.

KVEDER: Kako pa je umrla, gospod Zapa, kaj?

ZAPA: Kaj? Čudno gospod. Zgoraj, skozi vrat je bila prebodena z izzvijačem, spodaj v vulvi, ali kako naj jo imenujem, pa so našli velikanske škarje…

KVEDER: Pa se je to zgodilo tukaj, v hiši na Semenski gasi 27?

ZAPA: Ja, bo kar prav … Bilo je tukaj, gospod.

KVEDER: Lahko greste …

GURU: Robi, Robi! Greva! Greva! *(Odideta iz prostora)*

16 SLIKA

(Kveder in Urka Zjah)

KVEDER: Urka Zjah!

URKA: Tukaj, gospod svetnik!

KVEDER: Predstavite se Urka! Dostojno!

URKA: Saj sem se že v začetku, gospod kriminalistični svetnik., ampak, če že vztrajate: Urka Zjah, borka Rašiške čete, po rodu z Ruskega!

KVEDER: Kaj me briga Rusija! Oficir me briga! Oficir Grubišić, ki smo ga našli obešenega v kleti te preklete hiše! Ja, prav v tisti kleti, kjer imate spravljeno kislo zelje v priročnih kadeh. Ta oficir… Ta oficir je bil pred dnevi pri vas na obisku, kajne?

URKA: Ja.

KVEDER: Ste ga sami spravili tja dol?

URKA: Ne. Tega nisem storila jaz.

KVEDER: Kdo pa, Urka?

URKA: Matevž. Matevž Štručka. On ga je našel zabodenega v kleti, oprostite, v trebuh, no v trebuh je imel zabodene velikanske škarje. Ustrašil se je, da bi preiskovalci utegnili obtožiti njega, pa ga je zato obesil na zanko. Ampak mrtev je bil že prej … Tri dni sem hodila dol v klet, kjer je visel. Zdaj s Štručko hodiva skupaj…

KVEDER: S kom, Urka?

URKA: Ja s Štručko! Če pa mislite, da bom tistega, ki mi je naenkrat ljub postal … če bom tistega v drek pomočila, se pa gramozansko

motite, gospod kriminalistični svetnik. Najbolje bi bilo, da vse skupaj pustite ad acta, tako da nikoli ne bo nihče izvedel, kaj se bo, kaj se je in kaj se trenutno dogaja v tej hiši.Saj ni bil slab, tale Grubišić, saj nič ne rečem … A toliko pa vseeno ne, da bi jo zaradi njega vsi dobili po grbi. Tega pa ne, gospdo svetnik. Na, poglejte tole!

GLAS: Urka si odpne srajco in na dan potegne nebreklo dojko, ki jo gladi pred začudenim Kvedrom, a zadaj se že prikaže znana senca s škarjami. Kvedra zabode od zadaj v srce. Nato izgine. Kveder obleži na tleh.

17. SLIKA

(Boni in Jožica Žižmond, Guru in Robi Zapa)

GURU: Bog daj, mati. Bolno sezono imamo …

ROBI: Bolno, bolno…

JOŽICA: O, Robi! Kakšen možak si postal!

ROBI: Možak, možak …

BONI: Važno je, da smo zdravi …

ROBI: Zdravi, zdravi…

GURU: Naša srca pa vztrajno bijejo naprej …

JOŽICA: Pa res …

ROBI: Tema…. Od nikoder luči, da bi vam jo dal. A se imamo vseeno fino. Fino, kot le kaj. Hiša na Semenski gasi pa bo stala naprej, kot

je dozdaj … V njej se bojo še naprej dogajale stvari, ki vam, dragi gledalci še dolgo ne bojo jasne. Ne vam, ne nam. Zato pustimo stvari take, kakršne so… In razidimo se v grozi …

K O N E C